

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobkyně:

PEAL a.s., IČ 25775634

sídlem U plynárny 412/101, 101 00 Praha 10

zastoupená Mgr. Lukášem Krumlem, advokátem

sídlem Panská 892/1, 110 00 Praha 1

proti

žalované:

**Státní zemědělská a potravinářská inspekce
ústřední inspektorát**

sídlem Květná 15, 603 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 11. 2020, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Včas podanou žalobou proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 11. 11. 2020, č. j. X (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Plzni (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“), ze dne 1. 10. 2020, č. j. X (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupku dle ust. § 39 odst. 2 písm. t) zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*vinařský zákon*“) ve spojení s ust. § 27 odst. 4 písm. b) bod 6 téhož zákona, kterého se měla žalobkyně dopustit tím, že ve své provozovně uvedla do oběhu (nabízela k prodeji spotřebitelům) vinařský produkt v podobě červeného vína polosuchého Modrý Portugal, který na vyžádání spotřebitele stáčela do obalu určeného pro spotřebitele z jiného obalu než obalu určeného pro spotřebitele (50 l KEG sudu), ačkoliv žalobkyně nebyla výrobcem ani příjemcem předmětného vína ve smyslu ust. § 16b odst. 1 a 2 vinařského zákona. Za toto jednání byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 10 000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně nejprve uvedla, že její zaměstnanci pracující na pozici prodejce sudového vína byli interním pokynem č. 20 řádně a včas proškoleni stran způsobu, jakým má být toto víno prodáváno, a interním auditem žalobkyně došlo i ke zvýšení kontroly, jak je tento pokyn dodržován.
3. Žalobkyně v žalobě sporovala závěry žalovaného týkající se okamžiku uskutečnění prodeje vína spotřebiteli. Zdůraznila, že východisko žalované, že v době žádosti spotřebitele do doby předání spotřebiteli bylo víno umístěno v jiném obalu, tedy bylo prodáváno z jiného obalu než obalu určeného pro spotřebitele, je v rozporu s definicí okamžiku prodeje ve smyslu zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*občanský zákoník*“). Pro převod vlastnického práva v případě samoobslužného prodeje platí princip zaplacení kupní ceny. Pod samoobslužný prodej dle žalobkyně spadá i takový způsob prodeje, kde kupující určuje předměty koupě, jež hodlá nabýt, kam lze řadit i tzv. pultový prodej, kde má kupující mnohdy jedinou možnost, jak nabýt vlastnictví, tak, že věc převezme a zaplatí u pultu. Kupní smlouva je pak uzavřena až tím, že kupující získá předmět koupě do své dispozice. V posuzovaném případě bylo rozhodující, že se v okamžiku předání prodávané zboží nacházelo v obalu určeném pro spotřebitele. Argumentace správních orgánů „dobou žádosti“ byla dle žalobkyně nepřipustná.
4. Dále žalobkyně brojila proti tomu, že správní orgány odůvodnily nevypořádání se s námitkami žalobkyně obsaženými v jí podaném odporu i odvolání tak, že „s argumentací obviněného se správní orgán neztotožňuje a považuje ji za irrelevantní“.
5. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že žalobní námitky jsou obdobné námitkám žalobkyně v odporu a odvolání, a odkázala na své vyjádření k nim v napadeném rozhodnutí.
7. K žalobní námitce žalobkyně stran proškolení jejích zaměstnanců žalovaná uvedla, že žalobkyně

za předmětný přestupek odpovídala objektivně bez ohledu na své zavinění či individuální pochybení zaměstnance. Bylo na žalobkyni, aby učinila opatření sloužící k tomu, aby k protiprávnímu jednání nedocházelo.

8. Odkaz na občanský zákoník nepovažovala žalovaná za případný, neboť tento upravuje přechod vlastnického práva v soukromém právu (srov. ust. § 2160 občanského zákoníku). Určení okamžiku nabytí vlastnického práva nemělo vliv na posouzení toho, zda žalobkyně dostala svým veřejnoprávním povinností. Žalovaná přitom poukázala na ust. § 1 odst. 1 druhá věta občanského zákoníku. V projednávaném případě bylo dle žalované na místě aplikovat čl. 3 bod 8 nařízení (ES) č. 178/2002 (dále jen „nařízení“), který definuje pojem „uvádění na trh“, který je totožný s pojmem „uvádění do oběhu“. Žalobkyně nebyla výrobcem ani příjemcem předmětného vína, proto jej nemohla dle ust. § 16b odst. 1 a 2 ve spojení s ust. § 3 odst. 1 písm. v) vinařského zákona uvádět na trh, tedy nabízet a prodávat jako sudové víno, a nebyla ani oprávněna víno nabízet spotřebiteli z jiného obalu než obalu určeného pro spotřebitele. Její povinností naopak bylo uvádět na trh víno balené do obalu pro spotřebitele. Účelem změny zákonné úpravy provedené zákonem č. 26/2017 Sb. bylo snížení počtu článků obchodujících se sudovým vínem a posílení a vyjasnění odpovědnosti za nebalený produkt. Nabízením vína v jiném než spotřebitelském balení tak dle žalované žalobkyně porušila jí uloženou povinnost. K námitkám stran pojmu „doba žádosti“ žalovaná uvedla, že tento pojem uváděla ve svých podáních žalobkyně, nikoliv správní orgány. Správní orgány naopak užívaly terminologii danou zákonem - slovo „žádost“ bylo obsaženo pouze v protokolu o kontrole č. X.
9. Žalovaná dále uvedla, že si není vědoma, že by v průběhu správního řízení opomněla vypořádat nějakou námitku žalobkyně, když ani žalobkyně žádnou takovou konkrétní nevypořádanou námitku neidentifikovala. Žalobkyni citované shrnutí vypořádání jejích námitek ve vyjádření správního orgánu prvního stupně žalovaná dostatečně posoudila v napadeném rozhodnutí.
10. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

11. Soud o žalobě rozhodoval ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili (žalobkyně nereagovala na výzvu soudu č. j. 77 A 20/2021-29 doručenou jí dne 23. 2. 2021, žalovaný souhlasil výslovně ve svém vyjádření k žalobě ze dne 17. 3. 2021).
12. V souladu s ust. § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

13. Soud dospěl k závěru, že žaloba žalobkyně není důvodná.
14. Z obsahu správního spisu zjistil soud tyto skutečnosti podstatné pro své rozhodnutí.
15. Dne 20. 2. 2020 byla v provozovně žalobkyně provedena správním orgánem prvního stupně kontrola, při níž byl proveden kontrolní nákup 2 lahví nabízeného stáčeného vína (viz protokol o kontrole č. X). V rámci předmětné kontroly zaměstnankyně žalobkyně na žádost spotřebitele naplnila do spotřebitelského obalu (PET lahev) z jiného obalu než obalu určeného pro spotřebitele (50 l KEG sud) sudové víno. Z Registru vinic správní orgán prvního stupně zjistil, že ke dni provedené kontroly nebyla žalobkyně příjemcem ani výrobcem předmětného vína ve smyslu ust. § 16b odst. 1 a 2 vinařského zákona.
16. Žalobkyně se vyjádřila k provedené kontrole tak, že uznala své pochybení a požádala o

shovívavost a prominutí pokuty (viz podání žalobkyně ze dne 26. 2. 2020).

17. Na základě provedené kontroly správní orgán prvního stupně vydal dne 19. 8. 2020 příkaz č. j. X, kterým žalobkyni uznal vinnou ze spáchání přestupku dle ust. § 39 odst. 2 písm. t) vinařského zákona ve spojení s ust. § 27 odst. 4 písm. b) bod 6 téhož zákona, za což žalobkyni uložil pokutu ve výši 10 000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení v částce 1 000 Kč. Odporem žalobkyně, odůvodněným shodně jako žaloba, byl předmětný příkaz zrušen.
18. Následně správní orgán prvního stupně vydal prvoinstanční rozhodnutí, kterým uznal žalobkyni vinnou ze spáchání téhož přestupku a uložil žalobkyni pokutu i povinnost nahradit náklady správního řízení v totožné výši. Prvoinstanční rozhodnutí bylo odůvodněno zejména tím, že žalobkyně nepodala proti kontrolnímu zjištění žádné námitky, odpovědnost žalobkyně za přestupek je objektivní, nešlo o samoobslužný prodej a pod pojem „uvádění do oběhu“ je nutno podle nařízení rozumět i nabízení k prodeji (str. 4 prvoinstančního rozhodnutí).
19. Odvolání žalobkyně proti prvoinstančnímu rozhodnutí, obsahující totožné námitky jako žaloba, žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla a potvrdila prvoinstanční rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí žalovaná opětovně poukázala na objektivní odpovědnost žalobkyně (str. 6 napadeného rozhodnutí), regulaci soukromým právem odlišila od veřejnoprávní úpravy a vysvětlila s odkazem na účel právní úpravy, že podle vinařského zákona a nařízení žalobkyně nebyla oprávněna nabízet k prodeji sudové víno, protože nebyla jeho příjemcem ani výrobcem (str. 9 a 10 napadeného rozhodnutí).
20. Při posouzení důvodnosti žaloby vyšel soud z následující právní úpravy.
21. Podle ust. § 27 odst. 4 písm. b) bod 6 vinařského zákona je zakázáno uvádět do oběhu produkt, který byl uveden do oběhu v rozporu s § 16b.
22. Ust. § 16b odst. 1 vinařského zákona stanoví, že určit nebalené víno jako sudové je oprávněn pouze výrobce tohoto vína, pokud se jedná o víno vyrobené v České republice, a to z hroznů sklizených v České republice nebo jiném státě Evropské unie [písm. a)], nebo příjemce tohoto vína, který je jako příjemce uveden v průvodním dokladu, na základě něhož bylo víno na území České republiky přepraveno, pokud se jedná o víno vyrobené v jiném členském státě nebo třetí zemi [písm. b)].
23. Ust. § 16b odst. 2 věta první vinařského zákona stanoví, že sudové víno může být prodáváno spotřebiteli pouze v provozovně výrobce vína nebo příjemce nebaleného vína, kteří splňují požadavky podle odstavce 1.
24. Podle ust. § 3 odst. 1 písm. v) se pro účely vinařského zákona rozumí sudovým vínem víno nebo jiný produkt uvedený pod kódem kombinované nomenklatury 2204 nebo 2205, s výjimkou moštu, určené k prodeji spotřebiteli nebo prodávané spotřebiteli z jiného obalu než obalu určeného pro spotřebitele.
25. Podle ust. § 3 odst. 1 písm. y) se pro účely vinařského zákona rozumí obalem určeným pro spotřebitele jednorázový nebo bez výměny jednorázového uzávěru znovu nenaplňitelný obal o maximálním objemu 20 litrů, který v místě prodeje tvoří spolu s jeho obsahem prodejní jednotku pro spotřebitele, a jsou na něm nebo na etiketě k němu připojené uvedeny údaje podle předpisů Evropské unie, tohoto zákona a prováděcích právních předpisů.
26. Konečně podle ust. § 39 odst. 2 písm. t) vinařského zákona platí, že právnická osoba se jako osoba uvádějící produkt do oběhu dopustí přestupku mj. tím, že uvede do oběhu produkt v rozporu s § 27 odst. 4 písm. b) bod 6.
27. Uvedenou právní úpravu na skutkovém půdorysu posuzované věci lze shrnout tak, že skutková podstata stíhaného přestupku spočívá v jednání právnické osoby, která uvede do oběhu sudové víno mimo provozovnu výrobce nebo příjemce vína.
28. Soud předesílá, že odpor, odvolání i žaloba žalobkyně mají v podstatě shodný obsah a odvolání

ani žaloba nikterak nereagují na to, že a jak námitky v nich obsažené byly v předchozích fázích správního řízení vypořádány, zejména žalobkyně v těchto podáních neuvedla, zda a proč je takové vypořádání námitek správními orgány nesprávné.

29. K jednotlivým žalobním námitkám uvádí soud následující.
30. Žalobkyně konstatovala v žalobě, že své zaměstnance pracující na pozici prodejce sudového vína řádně proškolila a kontrolovala. Tuto žalobní námitku však dle názoru soudu nebylo lze považovat za žalobní bod, neboť žalobkyně neuvedla žádné důvody, pro něž by ve vztahu k této námitce mělo být napadené rozhodnutí nezákonné či nicotné, resp. neosvětlila svůj právní náhled na věc [srov. ust. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.; k náležitému vymezení skutkových a právních důvodů, pro něž má být napadené rozhodnutí nezákonné či nicotné, aby tyto splňovaly kvalitativní náležitosti žalobního bodu srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS.].
31. Obiter dictum soud uvádí, že námitka nemohla vést k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí: Námitku vypořádala žalovaná v prvním odstavci na str. 6 napadeného rozhodnutí, soud toto posouzení aprobuje a odkazuje na něj. Ač bylo na totožnou námitku žalobkyně správním orgánem prvního stupně v prvoinstančním rozhodnutí i žalovanou v napadeném rozhodnutí jasně reagováno odkazem na objektivní odpovědnost žalobkyně, přesto žalobkyně tento závěr v žalobě nikterak nespороvala a na toto posouzení správními orgány nijak nereagovala. Obrana žalobkyně byla obecná a nebyla ani prokázána (srov. ust. § 21 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů).
32. K druhému okruhu žalobních námitek stran okamžiku nabytí vlastnického práva k předmětu koupě kupujícím, resp. k okamžiku, kdy dochází k uzavření kupní smlouvy, soud uvádí, že ani tyto žalobní námitky nebyly důvodné.
33. Konstantní obranu žalobkyně ve správním řízení i v soudním řízení správním soud shrnuje tak, že žalobkyně nikterak nespороvala skutková zjištění správních orgánů promítnutá do skutkové věty prvoinstančního rozhodnutí, tedy že, aniž by byla výrobcem nebo příjemcem předmětného sudového vína, ve své provozovně ho nabízela k prodeji, tudíž uvedla do oběhu, konkrétně tím, že ho výčepním kohoutem stáčela ze sudu, který nebyl obalem určeným pro spotřebitele, do spotřebitelského obalu. Žalobkyně v žalobě nenamítala, že by byla příjemcem nebo výrobcem tohoto vína, ani že nešlo o víno sudové, ani že ho k prodeji nenabízela, ani že ho ze sudu nestáčela, ani že sud byl obalem určeným pro spotřebitele, a ani že nedošlo ke stáčení vína do spotřebitelského obalu.
34. Žalobkyně se bránila výlučně tím, že předmětné víno prodala okamžikem jeho předání spotřebiteli a že v okamžiku předání vína spotřebiteli se víno nacházelo v obalu určeném pro spotřebitele (viz věta v žalobě, že „v okamžiku předání se prodávané zboží bez jakýchkoli pochyb nacházelo v obalu pro spotřebitele určeném“).
35. Z uvedeného je zřejmé, že žalobní argumentace se mýjela předmětem správního řízení vymezeného skutkovou větou stíhaného deliktu. Předmětem stíhaného jednání žalobkyně totiž nebyl prodej vína, nýbrž nabídka jeho prodeje. Stíhaná nabídka prodeje vína v sobě prodej vína nezahrnovala a správní orgány nespаtrovaly delikt ní jednání žalobkyně v prodeji vína, ale v tom, jak žalobkyně víno k prodeji nabízela, přičemž ke skutkovým závěrům správních orgánů ve vztahu k nabídce prodeje spotřebitelům žalobkyně v žalobě žádné výhrady nesměřovala.
36. Soud ve shodě se správními orgány uvádí, že v projednávané věci nebylo namístě aplikovat ustanovení občanského zákoníku jako předpisu soukromého práva, neboť veškerá pro projednávanou věc relevantní právní úprava byla obsažena ve veřejnoprávních předpisech, přičemž pro posouzení projednávané věci byla dostačující (aplikace soukromoprávních norem je ve veřejnoprávní rovině omezena na ty případy, kde veřejnoprávní úprava chybí či je kusá a kde nelze dospět k rozumnému závěru, že absence či kusost úpravy má svůj samostatný smysl a účel

– srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2006, č. j. 2 As 50/2005-53, publ. pod č. 1034/2007 Sb. NSS).

37. Žalobkyně byla sankcionována za přestupek dle ust. § 39 odst. 2 písm. t) vinařského zákona. Pro naplnění skutkové podstaty tohoto přestupku postačí uvedení sudového vína do oběhu (srov. výše citovaná ust. § 27 odst. 4 písm. b) bod 6 ve spojení s ust. § 16b odst. 1 a odst. 2 vinařského zákona). Argumentace žalobkyně zaměřená na okamžik uskutečnění koupě, resp. na okamžik, k němuž dochází k převodu vlastnického práva k předmětnému vínu z žalobkyně jako prodávající na spotřebitele jako kupujícího, nebyla ve vztahu ke skutkové podstatě předmětného přestupku relevantní.
38. Pojem *uvádění do oběhu* je širším pojmem než pojem *prodej* ve smyslu občanského zákoníku. Pojem *uvedení do oběhu* užitý vinařským zákonem v ust. § 27 odst. 4 písm. b) bod 6 je ve vinařském zákoně použit na mnoha místech, ale prvně je uveden v ust. § 3 odst. 1 písm. i), kde je u tohoto pojmu v poznámce pod čarou č. 106 odkázáno explicitně na čl. 3 bod 8 nařízení. Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, publ. pod č. 3155/2015 Sb. NSS, bod 33, s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 5 As 64/2008-155, publ. pod č. 2109/2010 Sb. NSS, „[P]oznámky pod čarou sice nemají normativní charakter, mohou však sloužit jako určité vodítko při interpretaci právní normy.“ Čl. 3 bod 8 nařízení uvádí, že *uváděním na trh* se rozumí držení potravin nebo krmiv za účelem prodeje, včetně *nabízení k prodeji* nebo jakékoli jiné formy převodu, zdarma nebo za úplat, jakož i prodej, distribuce a další formy převodu jako takové. S ohledem na přímou použitelnost předmětného nařízení ve vnitrostátním právu (srov. čl. 288 Smlouvy o fungování EU; nevýznamné bylo, že předmětné nařízení vstoupilo v platnost před vstupem ČR do EU – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 9 As 36/2007-59, publ. pod č. 1533/2008 Sb. NSS) a odkaz uvedený v poznámce pod čarou na výše uvedeném místě vinařského zákona, kde se prvně objevuje pojem *uvádění do oběhu*, je nutno pojem *uvádění do oběhu* obsažený ve vinařském zákoně interpretovat ve světle pojmu *uvádění na trh* ve smyslu nařízení, a proto pod pojmem *uvádění do oběhu* je třeba rozumět mj. nabízení k prodeji. Proto je závěr žalovaného uvedený na str. 9 napadeného rozhodnutí, že protiprávní uvedení vína do oběhu ze strany žalobkyně spočívalo v jeho nabízení k prodeji – žalobkyně totiž víno nabízela k prodeji, aniž by bylo v obalu pro spotřebitele. Jelikož žalobkyně nespороvala, že by takto víno nenabízela k prodeji, resp. ho za účelem prodeje nedržela, vzhledem k nespороvanému skutkovému stavu při kontrole ob stojí závěr správních orgánů, že žalobkyně sudové víno uvedla do oběhu. Uvedením do oběhu způsobem uvedeným v ust. § 27 odst. 4 písm. b) bod 6 vinařského zákona se pak žalobkyně dopustila přestupku dle ust. § 39 odst. 2 písm. t) vinařského zákona. Soud se ztotožňuje i s argumentací žalovaného na str. 10 napadeného rozhodnutí, že podle dikce ust. § 16b odst. 2 věta první vinařského zákona je sudovým vínem, které je *prodáváno*, (mj.) víno, které je k prodeji nabízeno.
39. Výše provedený výklad odpovídá i důvodové zprávě novely zákona o vinařství č. 26/2017: „*Předkládaný návrh novely si vedle adaptace přímo použitelných předpisů Evropské unie v oblasti vinohradnictví klade za cíl zavést zásadní novou úpravu nakládání s nebalenými výrobky z révy vinné a zejména pak se sudovým vínem. Sudová vína se v posledních letech stala jedním z nejvíce falšovaných zemědělských produktů. Nebalené výrobky z révy vinné a sudové víno obzvlášť jsou ve větší míře vystaveny podvodnému jednání s ohledem na skutečnost, že je snazší s jejich parametry manipulovat, nežli s výrobky, které jsou uváděny do oběhu již jako balené prodejní jednotky s jednorázovým uzávěrem. Rovněž unijní právní úprava upozorňuje na skutečnost, že zejména volné (nebalené) víno je obzvlášť náchylné k manipulaci s ním, popřípadě k zásahům, které vedou k jeho falšování (viz bod 32 preambule nařízení Komise (ES) č. 436/2009). Kontrola nebaleného produktu v opakovaně naplnitelných obalech je z povahy věci nanejvýš problematická. Stávající úprava jejich uvádění do oběhu prakticky vůbec nereguluje. Velice složitá pak je i problematika prokázání odpovědnosti za zjištěné protiprávní jednání. Ačkoliv platí princip objektivní odpovědnosti, velice často se jednotlivé subjekty snaží přenášet svou odpovědnost na předchozí případně následný článek řetězce, s tím, že na jejich úrovni byl produkt ještě bezvadný nebo naopak že nevyhovující produkt již takto obdržely. Neomezený počet článků řetězce tento problém značně*

umocňuje.“

40. Konkrétně ve vztahu k ust. § 16b vinařského zákona důvodová zpráva uvedla následující: *„Ustanovení § 16b představuje zásadní úpravu pro uvádění do oběhu sudového vína jako nebalené potraviny na území České republiky a to ve vztahu k osobám, které mohou nebalené víno určit jako sudové a prodejným místům, v nichž může být sudové víno prodáváno spotřebiteli. V odstavci 1 je určen provozovatel, který je oprávněn rozhodnout o uvedení nebaleného vína do oběhu jako sudového a ke kterému se následně pojí další povinnosti. Jedná se o výrobce vína a příjemce nebaleného vína z jiného členského státu nebo třetí země. Toto ustanovení je stěžejní pro nastavení režimu převedení nebaleného vína do režimu sudového vína. Sudové víno je možné prodávat spotřebiteli pouze v provozovnách výrobce vína nebo příjemce nebaleného vína z jiného členského státu Evropské unie nebo ze třetí země (§ 16b odst. 2). Dochází tak ke snížení počtu článků obchodujících se sudovým vínem, což přispěje k posílení a vyjasnění odpovědnosti dotčených provozovatelů za uváděný nebalený produkt. Prodejcem sudového vína tak bude zásadně omezena možnost vzájemně přesouvat odpovědnost za zjištěnou vadu na předchozí nebo následné články obchodního řetězce.“*
41. Z citovaných pasáží důvodové zprávy je zřejmé, že ust. § 16b vinařského zákona zakazuje mj. nabízení sudového vína spotřebiteli z jiného obalu než obalu určeného pro spotřebitele mimo provozovnu výrobce nebo příjemce vína.
42. Soud dodává, že sporovala-li žalobkyně argumentaci správních orgánů „dobou žádostí“, pak pominula, že správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích jasně vysvětlily, že žalobkyni vytykají nabízení vína, konkrétně stáčením vína ze sudu na základě objednání/vyžádání vína spotřebitelem. Žalobní námitka se tak mýjela důvody rozhodnutí. Navíc žalobkyně neuvedla, který správní orgán a v kterém rozhodnutí tento obrat užil a proč mělo žalobkyní tvrzení nepřipustné užití tohoto obratu vést k nezákonnosti napadeného rozhodnutí (k míře precizace žalobních bodů srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, publ. pod č. 2162/2010 Sb. NSS, bod 32, či recentní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2021, č. j. 7 Afs 318/2019-28, bod 8).
43. Ke způsobu vypořádání odvolacích námitek, resp. námitek obsažených v žalobkyní podaném odporu, soud uvádí, že způsob zvolený správními orgány byl naprosto dostačující. Ve shodě s žalovaným soud dospěl k závěru, že žalobkyně nekonkretizovala, které námitky žalobkyně měly správní orgány opomenout. Zároveň soud shledal, že správní orgány neodmítly argumentaci žalobkyně pouze vyjádřením, že s ní neztotožňují a považují ji za relevantní, nýbrž vypořádaly jednotlivě každou dílčí námitku žalobkyně a prezentovaly proti žalobkyní uvedeným námitkám vlastní logickou argumentaci opřenou o relevantní ustanovení vinařského zákona a nařízení. Správní orgán prvního stupně v prvoinstančním rozhodnutí uvedl, že „s argumentací obviněného se správní orgán neztotožňuje a považuje ji za irelevantní“ pouze jako shrnutí své argumentace poté, co předtím námitky žalobkyně pečlivě věcně vypořádal (viz str. 4 a 5 prvoinstančního rozhodnutí).
44. Ve vztahu k obecným žalobním námitkám v závěru žaloby stran účelu správního řízení soud uvádí, že správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav věci (žalobkyně nenamítala nic konkrétního vůči správními orgány zjištěnému skutkovému stavu), argumentace správních orgánů byla logická a za využití relevantních právních předpisů tyto dospěly ke správným závěrům. Subjektivní představa žalobkyně, že vůči ní mělo být postupováno podle jiných ustanovení jiných právních předpisů, neznamená, že by správní orgány postupovaly vadně. Naopak se soud ztotožnil s tím, jaké právní předpisy byly vůči žalobkyni správními orgány aplikovány a k jakým závěrům správní orgány dospěly.
45. Z uvedených důvodů soud žalobu neshledal důvodnou, a proto ji dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

46. Výrokem II tohoto rozsudku rozhodl soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádnému z účastníků řízení náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovaná se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdala ve vyjádření k žalobě.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 6. října 2021

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu